

Tři muži ve člunu jsou zpět

Tomáš Klimek

COSMOPOLIS

Tři muži ve člunu jsou zpět

Tomáš Klimek

Kapitola 1

Schůzka U Dvou koček – Balení zavazadel – Jak se vypravujeme na výlet s rodinou – Potíže se sudem – Mára na nástupišti – Krásy a nevýhody Horní Lužnice – Objevuje se Karel – Jirkova odhodlanost vypravit se na cestu

Tak je to po roce opět tady. Sešli jsme se s Márou na obědě v hospodě *U Dvou koček*, abychom probrali okolnosti zítřejšího odjezdu na vodu.

„Je to stejně zajímavý, jak se toho v některých ohledech vcelku málo mění,“ odvádím nad pivem řeč od praktických témat typu kdy jede vlak, kdo co zabalí a kdo dá vědět zbytku naší výpravy. „Jako kdybychom se zase ocitli v knížce *Tři muži ve člunu*. A to už je nějaká doba, co to Jerome Klapka Jerome napsal.“

„To jo,“ odtuší Mára, „jen muži jsou čtyři a lodě dvě...“

„Karel s Jirkou vydají jako vodáci za polovic, takže to by vcelku i vycházelo,“ směju se na Máru přes dno jeho sklenice.

„To je fakt,“ opětuje smích Mára a otírá si hřbetem ruky pěnu z vousů. „Jsou to vlastně takové naše děti,“ dodávám. „A ten člun, ten můžeš brát za symbol plavidla, jako synekdochu, prostě řekneš člun a myslíš dvě kánoe.“

„No jo, to je přece jasný,“ ironicky pomrkává Mára, „člun je synekdocha.“

Jak jsem ten večer přijel z práce domů, hned jsem se pustil do shánění potřebných věcí, abych vše stihl, než dorazí manželka s dětmi. Hledáním nezbytného tábornického a vodáckého vybavení, jako je nůž, sirky, karimatka, spacák a stan, količkovací lano

a sprej proti komárům, strávíte sice nějakou tu půlhodinku, ale oproti vypravování se na výlet, neřkuli na dovolenou s rodinou, jsou obtíže spjaté s balením prostě nicotné. S rodinou... Samozřejmě jde hlavně o manželku.

Krátce poté, kdy jsem se ke své budoucí ženě přistěhoval, jsem s účastí naslouchal vyprávění budoucí tchyně o neskonalých krutostech jejího bývalého manžela, obzvláště se projevujících v čase prázdnin. Nevěřícně jsem kroutil hlavou nad líčením, jak během dovolené v Maďarsku na závěr velkého nákupu pořídila pro nebohé děti punčochy, aby ve stanu za chladných nocí nenaštydly od nohou. Neurvalý manžel tento akt milosrdenství nesnesl, vzteky odjel a nechal ji táhnout těžké tašky několik kilometrů do kempu. V němém úžasu jsem otevíral pusu dokořán, když jsem se dozvěděl, že jednou na horské túře v Alpách, po dlouhých diskuzích o potřebnosti zabalených věcí, jí muž pro jediný sebraný kamínek, nádherně vyvedený kalcit, chloubu každého kabinetu přírodopisu, zahodil batoh, který do té doby výjimečně nesl, do rokle a ona pro něj musela dvě hodiny sestupovat a na horskou chatu dorazila až za tmy.

I tento hrůzný zážitek by se prý snad dal přestát, to by ale další rok nesměl následovat další výstup. Když jej tchyně poprvé popisovala, přišlo mi, že kamenem úrazu byl tentokrát v podstatě pouze jeden, na první pohled vcelku nevinný způsob, který její manžel zvolil pro vyjádření svých emocí. Po letech jsem ale z četnosti vyprávění vyvodil, že manželčina matka záležitost brala poněkud hůře. Věc se přihodila poté, kdy se několik týdnů *honila málem k smrti, jen aby připravila a zabalila vše potřebné pro rodinnou dovolenou*. Když nastal den odjezdu, který si manžel svévolně stanovil na osmou hodinu ráno, zbývalo dopřipravit ještě pár drobností a projít seznamy, zda se na nic důležitého nezapomnělo. Muž nejen že *ani prstem nehnul, aby jí pomohl*, ale o půl

dvanácté si sedl do auta a, považte, *ten hulvát začal troubit. Celá ulice toho byla svědkem!*

Při první společné dovolené s mou ženou jsem byl, pravda, poněkud překvapen nenadálými potížemi, které jsem při odjezdech na cesty dříve nepoznal. Blahosklonně jsem ale přešel všechny nastalé komplikace a mávl rukou nad vzniklým zpožděním. Při druhé takové příležitosti jsem však již začal trpět určitou nervozitou. A když se vše opakovalo do třetice, přiznávám, že jsem se přistihl, a to dokonce mnohem dříve než o půl dvanácté, jak jsem bezděky začal pocítovat silné nutkání sednout si před dům do auta a... začít troubit.

Je pozoruhodné, jak snadno se na každou, byť sebenepatrnější denní činnost může vytvořit vazba k tolika podivným předmětům, o jejichž názvu běžný smrtelník snad již někdy v životě slyšel, z přímé zkušenosti je ale nezná, a jakou důležitost této vazbě mohou přiřkládat zástupkyně ženského pokolení. Když jsem jednou ze zvědavosti nahlédl do pověstných „balicích“ seznamů, které, jak jsem se později dozvěděl, má žena opisovala od své matky, napadlo mě, že nezasvěcenému čtenáři by některé pasáže mohly připadat jako výčet rekvizit dramatického kroužku, dlouhodobě se věnujícího zpracování her s tématem magie a kouzel. *Monokartáček, zubní nit, skládací lžička, fén velký a malý, krém odličovací, zvlhčovací, dehydratační, noční, ztmavující. Tablety proti nenadálému projevu závratí.*

„Neříkala jsi, že trpíš závratěmi,“ nevěřím vlastním očím, když můj zrak padl na tuto položku.

„Já netrpím závratěmi,“ odpovídá překvapená žena. „Nikdy jsem závratě neměla.“

„Tak proč si na dovolenou bereš léky proti závratím?“ ptám se udiveně, jako bych odpověď neznal dopředu.

„A co bych tam tak asi dělala, kdybych náhodou dostala závrať?“

Ano, věřím, že léky proti závratím se na některých místech obtížně seženou. Stejně tak nelehkým úkolem se ale může jevit

napěchovat do kufru osobního automobilu o polovinu více věcí, než kolik se jich tam kdy napěchovat může. Jakmile se to za cenu rozmačkání tašek s potravinami podaří, následuje plnění rakve a kabiny.

„Proč si proboha bereš do Itálie špagety a konzervy s pestem?“ cloumá mnou vztek při pohledu do tašky, která je těžká tak, že ji nezvednu ani nad kolena, natož na střechu.

„Prosím tě, teď není čas na to, aby se to třídilo,“ uzemňuje mě manželka. „Potraviny tady nechávat nemůžeme, nesnáším, když se vrátím a v bytě hnije něco zkaženého.“

„Jak by mohly hnit špagety a konzervy?“ nedávám se odbýt tak snadno.

„Prostě jsem vyklidila lednici a špajz, chtěl jsi, abychom vyjeli co nejdřív, tak teď nezdržuj maličkostma!“ huláká drahá polovička a žene se zpátky do bytu. Bezpochyby proto, aby čerstvě vyprázdněný špajz vycídila a vydezinfikovala.

Poslední tři hodiny před odjezdem na rodinnou dovolenou se o místo v mé hlavě vždy perou dvě drzé neodbytné myšlenky. Touhu postupně požívá vztek. Nad *být už konečně z toho příšerného místa pryč* postupně nabírá převahy *co jsem já za blbce, že jsem si tohle vymyslel?* Ale touha je svým naplněním vždy zachráněna; právě včas.

„Máš doklady?“ ptá se manželka po pěti kilometrech jízdy.

„Jasně že mám,“ odpovídám automaticky.

„No, radši se ještě podívej,“ nedá se odbýt.

„Co bych se díval?! Přeci nezapomenu doklady,“ odsekávám a bezděky přidávám plyn.

„Hele, zkontroluj to! Ať s tím nejsou nějaký potíže,“ pokračuje jak kafemlýnek.

„Teď už se stejně nemůžeme vracet,“ přecházím do urputné obrany.

„Jak nemůžeme vracet? Prostě to ZKONTROLUJ,“ zní finální útok.

„Dobře,“ zastavuji prudce u krajnice a šátrám v kapse košile. Pak se beze slova rozjíždím a obracím auto zpět.

„Vidíš to, já jsem ti to říkala! To snad není pravda! Ty si zapomeš doklady na dovolenou!“ šije do mě choť.

„Jak si je nemám zapomenout, když v tom zmatku nemůžu na nic myslet?“ hájím se.

„Tak já abych snad myslela úplně na všechno,“ slyším pádnou odpověď. „Já všechno připravím, zabalím, a ještě abych se ti starala o doklady?!“

A tak to končí vždycky. Následkem totálního vyčerpání po mnohahodinovém opouštění bytu jednou zapomenou doklady, podruhé vyměním kola tak, že na dvou máme zimní a na dvou letní vzorek, potřetí včas nenatankuju a pak běhám po dálnici s kanystrem jako šílenec. Vražedná kombinace činností, jako jsou balení, nakládání auta a gruntování bytu je vskutku zážitek, který by mi bez společného soužití se ženou patrně býval zůstal navždy odepřen.

Před „pánskou vodou“ si ho odepřu rád, nikde ale není řečeno, že tady nemohou nastat jiné komplikace. Ty přicházejí zejména z toho prostého důvodu, že jste u mnohých věcí odkázáni na práci jiných lidí.

Jednou jsme jeli na vodu na některou z jižních řek, již si nevzpomínám, zda to byla Vltava nebo Malše. Rodiče tehdy ještě bydleli v Budějovicích a já si vzpomněl, že máme v garáži plastový sud. Nevěděl jsem ale už, zda jde o demižón na vodu nebo sud vodácký. Pověřil jsem proto tátou, aby se podíval, zda je ona nádoba použitelná k přepravě věcí na lodi. Potvrdil mi, že je vše v pořádku, ať jsem bez obav, že když se po cestě zastavím doma, nebudu si muset sud půjčovat.

Když jsem dorazil do Budějovic, seznal jsem, že dotčený sud má hrdlo o průměru maximálně pět centimetrů. Otázal jsem se přítomného rodiče, proč mi do telefonu říkal, že sud je použitelný

pro přepravu věcí na lodi. Odvětil, že i on delší čas dumal nad tím, jak do takové nádoby hodlám ukládat stan a spacák, a že mohu být rád, že nakonec vhodné řešení našel. Ono řešení předpokládalo, že všechny své věci budu schopen rozložit na malé částičky nepřekračující svými rozměry velikost hrdla. Pak by bylo možné spouštět vše jednotlivě do sudu na dostatečně dlouhých nitích. Táta byl tak hodný, že se již v blízkém krejčovství na případný nákup vhodných nití dopředu pozeptal.

Tehdy jsem nepříjemnost vyřešil tak, že jsem batoh s věcmi přivázal k lodi s vírou, že se tentokrát neuděláme. Naděje se nenaplnila, ale naštěstí bylo natolik teplo, že se dalo spát pod širákem a bez spacáku.

Manželka, které jsem později o této příhodě neprozřetelně vyprávěl, mi ji občas neopomene připomenout. Samozřejmě obzvláště tehdy, když se – podle jejího mínění – projeví méně prakticky, než by si *ona* představovala.

„Proto se *my* živíme *hlavou*,“ odpovídám jí obvykle, „nepotřebujeme se zanášet technickými maličkostmi.“

„Ano, *proto* se živíte *hlavou*,“ nenechává si má žena většinou ujít poslední slovo.

Letos jsme měli všechny sudy zamluvené v půjčovně, a já se tak nemusel o nic starat. Druhý den ráno jsem šel do práce s připraveným batohem a z kanceláře vyrazil rovnou na vlak. Na nástupišti jsme se potkali s Márou.

Dorazil jako vždy ve svých slušňáckých světlých plátěných kalhotách a vyžehlené košili, v kterémžto obleku by bez problémů zapadl mezi pasažéry výletní lodi plavící se z Drážďan do Hamburku nebo mezi hotelové povaleče na *Costa Bravě*. Dojem středostavovského výletníka umocňovala úhledná, rovnoměrně napěchovaná krosna a rozvázný pravidelný krok, kterým se minutu před odjezdem přesouval k posledním otevřeným dveřím vlaku. Jediné narušení poklidného lázeňského dojmu tak představovalo

plato plechovek s pivem, které příchozí pevně třímal ve své pravačce. Na druhou stranu ale právě toto zavazadlo ve mně umocňovalo pocit jistoty, který při setkání s Márou mívám. Když s ním vyrazím na nějakou cestu, mohu se vždy spolehnout na to, že bude dobře vybaven a připraven na všemožné situace, které nám setkání s nejrůznějším nebezpečenstvím a úklady tohoto světa může přichystat. Mára i já ostatně vždy býváme dobře vybaveni, a troufám si tvrdit i bezvadně připraveni, což se ovšem zdaleka nedá tvrdit o druhé polovině naší výpravy, o kterou se tak zákonitě musíme starat. My to ale děláme s láskyplnou péčí a odměnou za to nám bývá neskonalý vděk a uznání.

„Čau, Máro,“ hlaholím vesele, šťastný, že nebudeme muset čekat na další vlak. „Tady to vypadá, že by to mohlo být celkem volné.“

Pokračování hovoru rezolutně utnul pronikavý hvizd píšťalky výpravčího, vyšvihli jsme se po schůdkách do vagónu, a to s vynaložením všech společných sil, protože se mi ve dveřích nehezky vzpříčila karimatka, vlak se dal do pohybu a my vyjeli vstříc dalšímu společnému dobrodružství.

Dvacet minut nato jsme v Říčanech dali vale zastavěné krajině pražské aglomerace, vlak se hnal svižným tempem k jihu a my začali naplno nasávat atmosféru léta a prázdnin. Pro mě o to silnější, že jižní Čechy, ty planiny a blata protkané rybníky, brázděné řekami a obklopené horami, mám jako každý správný rodák ze všech krajin nejraději.

Všude kolem to kypělo životem, zem nám otvírala svou náruč a nás hřálo vědomí, že si během naší road story budeme moci vše naplno vychutnat. Ano, voda je takovým příběhem v pohybu a cesta vlakem jeho předzvěstí.

U Dvou koček se mi podařilo Máru přesvědčit, že první odpoledne zajedeme až za Veselí, do Vlkova. Sice si tím trochu zkomplikujeme situaci, protože vodu máme začínat v Soběslavi, ale vše je bezvadně propočítáno a to odpoledne máme prostě k dobru.

„Na řece strávíme čtyři dny,“ říkal jsem Márovi, „a na každý z nich plánuji patnáct kilometrů plavby, což přesně odpovídá našemu tempu.“

Patnáct kilometrů... Někdo by si mohl říct, že toho tedy moc neujedeme, že se na řece flákáme, lelkujeme, nebo snad že dokonce trávíme celý ten čas v hospodě. Omyl! My naším stylem vodáctví filozofujeme. Nikdo nedokáže vyjádřit chválu pomalosti lépe, než když my čtyři sedneme do kánoe. Nechat se unášet proudem a pozorovat pohyb stébel rákosí ve větru, vzpomínat na poslední utkání Slavie nebo třeba promýšlet Aristotelovu koncepci pohybu – co víc si přát?

„Navíc se takhle vyhneme spaní ve větších městech,“ pokračoval jsem. „A ten Vlkov, to prostě nemůžeme nevyužít, lepší koupání v týhle oblasti nevymyslíš. Znáš tam jedno bezvadné místo, kde je dokonce písečná duna.“

Kdybych Máru dobře neznal, respektive kdybych ho znal jen povrchně, vůbec bych si něco takového nedovolil navrhnout. Zrovna *jeho* bych za normálních okolností nikdy nepřesvědčil, abychom někam jeli o dvacet kilometrů navíc a pak zase zpátky, a to ještě s přestupem a z praktického hlediska *zbytečně*. Mára si vždycky dává velmi záležet na tom, aby nevynakládal jakoukoli námahu *zbytečně*. Když už se do něčeho pustí, pracuje jako buldok a nic ho od práce neodvede, ale jakmile by snad nabyl dojmu, že by nesmírná oběť z jeho strany měla přijít nazmar, takové pomyšlení by jednoduše nepřipustil.

Obrana před zbytečnou aktivitou je ale jen jedna stránka Márovy povahy. Nazval bych ji tíhnutí ke smrti. Protikladné tíhnutí k životu u něho znamená, že si velice rád vychutnává všemožné slasti tohoto světa. Je vyznavačem *zážitkového přístupu k životu*, jak to jednou sám formuloval. Tyto dva aspekty se v jeho povaze spolu samozřejmě sváří. Slasti a strasti se kladou na váhy a pak se čeká, zvažuje a pozoruje, na jakou stranu se to vše nakonec přechýlí. Vyváží nová značka piva u Voraře kavalec a televizi?

Přebijí tušené pohledy z hřebene Malé Fatry tři dny tumlování a fyzické nepohody?

Je mi dobře známo, že z Márových závaží oplývá velkou gramáží právě koupání, které, přesně jak jsem očekával, převážilo strážně dlouhé cesty a přestupu navíc. A protože jsme vodu plánovali my dva, jelo se do Vlkova.

Po pár pivech nám na cestě bylo ještě veseleji, skoro by se dalo říct, že do zpěvu, zatímco vlak již překonal nejvyšší partie České Sibíře a sjížděl dolů do lesnaté krajiny Tábořska a odtud k okraji širých veselských rovin ohraničených na obzoru pásmem hor. Vše běželo podle plánu a my po přestupu ve Veselí dorazili lokálkou do Vlkova, a to o pouhých deset minut později, než jsme tam dorazit měli.

Když už jsme letos na Lužnici nejeli nejhornější tok, který má neodolatelné kouzlo, vyhnuli jsme se tak alespoň větší části komárové oblasti. Tento obtížný hmyz vytváří jednoznačně největší a myslím i jedinou kaňku na kráse řeky. Plout po Horní Lužnici je do značné míry vpravdě metafyzický zážitek. Všichni zelenáči, aby pobyt v kdysi bažinatém kraji plným rybníků a spojovacích kanálů vůbec snesli, stříkají na sebe mračna repelentu a drží se co nejbliž kuřákům, někdy si ze zoufalství zapalují i sami, aniž by kdy předtím dali cigaretu do úst, jen aby dotěrný hmyz zahnali. Krásu kraje je ale možné skutečně vnímat až tehdy, kdy se oprostíte od mrzkých starostí spjatých s fyzickým tělem, kdy přestanete vnímat bolest sužující vaši nuznou schránku všude tam, kde není obalena několika vrstvami textilu, kdy jen podvědomě a jakoby v transu vnímáte tmavé hemžení na vaší rudě probleskující pokožce a v dumavém rozechvění hledíte na rákosí, ohýbající se ve větru, a na hru světél, rozehranou na vodní hladině.

V teplém letním odpoledni jsme dorazili na pískovnu, místo i zbylá piva jsme si náležitě užívali a já cítil, jak se ze mě postupně odplavuje všechn prашný nános civilizace a s ním i veškeré

starosti a radosti, které nám kulturní prostředí přináší. Ne že bych si na město stěžoval, mám velká města rád, ale zapomenout na ten civilizační prach alespoň na pár dní je vždy očištné. Myslím, že Mára to pocítoval stejně.

Uprostřed vodní plochy jsem zkusil pár temp motýlka a plaval již zpátky ke břehu, když vtom jsem ještě z vody zahlédl rychle se blížící plešatou hlavu, rozpálenou z odpoledního slunce do barvy vařeného raka.

„Nazdár!“ hulákal zdálky Karel a mával na nás rybářskou čapkou neurčitého tvaru. „Nazdár, chlapi, cha, cha!“ hnal se k nám jako velká voda.

Živák, překřtil ho už kdysi na koleji Jirka a tahle přezdívka na Karla sedí. Právě proto bývá u manželek, partnerek a vlastně asi u celé usedlejší části ženského pokolení v jisté nepřizni, řekl bych. Ženy od určitého stavu věcí či věku obecně mívají málo pochopení pro užívání si radovánek vezdejšího světa. Říkají tomu smysl pro zodpovědnost nebo tak nějak podobně.

„Tak co, už jste se vyráchali? Jde se někam na pivo, ne?“ halasí Karel.

„Jo, jasně,“ kvituji jeho návrh, „ale možná bychom mohli nejdřív postavit stany, abychom to nemuseli dělat potmě.“

„Dobře, tak se přesuneme do tábora,“ souhlasí Karel, „musím si jen někde koupit cigára.“

„Kdy vůbec přijede ten Jirka?“ zajímám se.

„Já jsem mu cestou z nádraží volal a prej je teprve někde před Táborem, matlák,“ odpovídá Karel.

„A přijede tedy, jo?“ ptá se Mára.

„Jo, určitě, říkám, že jsem s ním mluvil,“ dušuje se Karel.

Naše otázky nepadaly jen tak pro nic za nic. Jirka totiž, jak bývá jeho každoročním zvykem, i tentokrát cestu na vodu na poslední chvíli zrušil. Jenomže my už se nedáme zmást.

⁺
Když jsme se ještě moc neznali, domluvili jsme se jedno léto jen já a on, že si zajedeme na pár dní pod širák do jižního Polska.

„Já jsem ve Slezsku ještě nebyl,“ prohlásil, „ty, pokud vím, taky ne, takže ani nemusíme nic plánovat a uvidíme, kam nás vítr zavane. Rád bych se nicméně podíval do Vratislavi.“

Takový přístup mi vyhovoval a zařídil jsem si na domluvený termín volno. Měl jsem již všechno přichystáno, když večer před odjezdem zvoní u nás doma telefon. Zvedám sluchátko a s obtížemi rozpoznávám zastřený Jirkův hlas.

„Já nemůžu jet,“ souká ze sebe.

„Jak to? Proč ne?“ ptám se trochu našťavaně.

„Prostě nemůžu, nejde to,“ říká tajemně Jirka.

„No a co se tedy stalo?“ vyzvídám.

„Jsem nemocný,“ zní odpověď a její tón naznačuje, že se tímto faktem pro dotyčného zbortil svět. Rakovina? Záhadná infekční choroba s neznámými, leč fatálními, následky? Na mysli mi okamžitě vytanou nejhrůznější scénáře, a tak pečlivě volím slova.

„Ty, Jirko, a co ti teda je, jestli to není tajný?“ nedá mi to a ptám se.

„Mně se o tom nechce moc mluvit,“ posiluje ještě mé obavy. Stejně mi ale něco nehraje a zkouším ještě poslední pokus. „A je to něco vážného, jo?“

„No, já vlastně nevím,“ zní nejistý hlas na druhém konci (tehdy ještě) drátu. „Prostě, měl jsem tmavou stolici, no,“ vysypal to nakonec ze sebe.

„Tmavou stolici?“ nesnažím se nyní skrývat překvapení. „To snad ještě nic neznamená, ne? A byl jsi s tím u doktora nebo co?“

„Byl,“ zní úsečná odpověď s poněkud zarputilým podtónem.

„No a co? Řek’ ti, že je to něco blbýho?“ začínám již tušit, odkud vítr vane.

„Ale ani ne,“ je stále skoupý na slovo Jirka.

„Tak co ti teda řek’?“ nedám se již odbýt.

„No, udělal mi výtěr a řekl mi, když to teda chceš slyšet: ‚Ale vždyť je hněda!‘“ vyměkl konečně Jirka a vypravil ze sebe celou holou skutečnost včetně autentického přízvuku své ostravské domoviny.

„No tak vidíš,“ ulevilo se mi nad nenadálým zvratem celé záležitosti, „tak co se tedy děje?“

„No, já jsem mu pak říkal o tom našem čundru a on chtěl, abych zůstal doma,“ vysvětluje Jirka.

„Fakt?“ pronáším pochybovačně, „a proč? Hele, co přesně ti říkal?“

„Ježíš, ty jsi hrozný. Řekl: ‚Prosimvas, když se na to necítíte, sedte raději domanažádku!‘“

Chvíli mi trvalo, než jsem si v hlavě přebral, jakému stavu věci je tedy vlastně nutno čelit, a pak jsem již s nasazením celé své výřečnosti Jirku přesvědčil, aby na ten čundr se mnou jel. Od té doby se podobný rituál, na který jsme ale již náležitě připraveni, opakuje pravidelně před každou společnou cestou. Vzhledem k tomu, že někdy jde o poněkud vyčerpávající proces, my ostatní se vždy v přemlouvání, utěšování a přesvědčování střídáme. Není to zas tak jednoduché, poněvadž důvody zamýšlené absence se mění. Letos jimi byly slabé brýle a obava ze ztráty zraku. Lámání Jirky našťestí připadlo na Karla a ten se svého úkolu podle všeho zhostil dobře.

Kapitola 2

Jirkův majestátní příjezd – Jak Jirka balí holky – Konečně jsme kompletní – Problematika stavění stanů – Jirka si objednává v hospodě – Jak se Jirka uchází o práci – Brigáda ve skladu – Jak Jirka pracuje – Jak se každé ráno vypravujeme s Lukášem do školky

„Tak Jirka je před Tábořem, jo?“ koukám na hodinky. „Hele, to jel nejspíš hned tím vlakem za tebou. To by měl být nejpozději za hodinu ve Vlkově. Můžeme ještě chvilku počkat a pak ho vyvednout po cestě, ať se tu pak někde nehledáme; kolem trati to nebude zas tak velká zacházka.“

Ostatní souhlasili, a tak jsme si vyrazili na kukuřici, probrali pár okolností Karlova podnikání a vydali se zpátky na zastávku.

Tam jsme byli brzy svědky toho, jak se skřípěním kol dobržduje lokálka na Třeboň, lidé se hrnou ven z obou vagónů, mezi nimi i jedna docela hezká, byť na můj vkus snad již příliš plná brunetka v modré bundě se sportovní taškou přes rameno, a za ní nervózní postavička v tričku, třímající v pravačce smotanou karimatku. Jirka nekouká nalevo napravo a nabírá na své zvyklosti neobyčejně rychlý krok, aby slečnu, kráčeující shodou okolností směrem ke kempu, neztratil.

„Čau, Jirko, kam jdeš?“ haleká na něho Mára. Jirka nás ale míjí bez povšimnutí a sveřepě dál sleduje svůj cíl. Kdyby ho člověk dobře neznal, řekl by, že my jsme ti poslední, s kým by se dnes ve Vlkově měl nebo chtěl setkat.

Bezděky si živě vybavuji obvyklou scénu z kolejí. Je vedro, ve sklepní počítačové učebně skoro k zalknutí, a Jirka nervózně přechází mezi dlouhými stoly a přemýšlí, jak by to udělal, aby se mohl přemístit do vedlejší místnosti, kde ho tak jako tady časový spínač neodhlásí z počítače. Chodí tu v černé staré zimní bundě, která už čistírnu nenavštívila kdoví kolik jar a člověk na jejích límcích už z dálky vidí několik napůl odvátých vrstev lupů. Ty se mu občas nalepují i na skla brýlí. Pod bundou má svetr, zpod krku vyčnívá ještě rolák. Obličej bledý jak stěna, zažloutlé zuby, oči nervózně těkající sem a tam, lehké odkašlávání, nezbytné popotažení z nosu. A ještě jedno. Soustředěný obličej, v duchu si ještě odříkává formulaci požadavků, které chce vznést k celkem sympatické správce sítě, a již stojí před dveřmi její kanceláře. Úplně se respektem prohýbá dozadu, rozkývá se a pak jemně, tak jemně, že by s napodobením měla problém leckterá křehká dívenka, bere za kliku a snaží se vsunout své tělo do škvíry vytvořené pootevřenými dveřmi. Jednání se protáhne na dlouho, Jirka toho dnes moc nenapíše...

Je to pozoruhodný jev, ale přes všechny popsané skutečnosti lze myslím Jirku označit za guru ve zvaní slečen a paní všeho druhu na kávičku nebo na vínko. Podle mého soukromého názoru v nich jeho skromný fýzus neomylně vyvolává záchvěvy mateřského instinktu, nebo čeho já vím, každopádně jeho pozvání velmi často padne na úrodnou půdu. Druhou věcí je, jak se mu daří zájem příslušnic něžného pohlaví po prvním rande udržet, ale to již do této problematiky nepatří.

Setkání nesetkání ve Vlkově nás každopádně nemohlo překvapit a z Jirkova přehlédnutí jsme si těžkou hlavu nedělali. Vydali jsme se do kempu s vědomím, že čtvrtý účastník naší výpravy vystoupil na správné zastávce a dříve nebo později se s ním potkáme.

Netrvalo dlouho a již proti nám jde Jirka se svou karimatkou podruhé. Tentokrát bez slečny, klopi zrak k zemi a těkavým, neklidným krokem přechází prostranství před kempem.

„Jirko!“ volá Mára a ten se zastaví a konečně si nás všimne.

„No kde jste? Už jsem myslel, že snad nepřijedete nebo co!“ přichází místo pozdravu ostrý výpad.

„Ty vole, to je Jirka!“ hodnotí to Karel se smíchem.

„No co?“ tváří se ten jakoby nic a nasazuje lepreuchenní (rozuměj: klasicky Jirkovsky potměšilý) pohled. „Už máte postavený stany?“

„Nenechals náhodou ve vlaku zavazadla?“ stará se Mára.

„Ne, proč?“ mává nám Jirka před očima karimatkou. „Zavazadla mám, nebo ne?“

„Jirka je z nás prostě největší zálesák,“ uzavírám naše setkání a jdeme si vybrat místo pro stan.

Vždycky jsem si myslel, že stavění stanů mi nečiní žádné zvláštní problémy. Dokonce jsem se jednou v létě při studiích, kdy ve městě nebylo možné sehnat jakoukoli, byť i podprůměrně placenou práci, přihlásil na brigádu jakožto výpomoc na prodejním festivalu kempinkového vybavení. Nabízeli sice tak malou mzdu, že si člověk stěžít mohl vydělat na jídlo, ale říkal jsem si, že každá koruna bude dobrá a hlavně, jaká to bude pohoda kempovat na Letenské pláni v Praze, sem tam postavit nějaký ten stan, občas si promluvit s návštěvníky a většinu času trávit koukáním po holkách a upíjením piva.

Když jsem však ve smluvený čas vešel do kamenné prodejny sportovních potřeb v blízkosti Václavského náměstí, domníval jsem se nejprve, že jsem si spletl adresu – šňůra čekajících lidí se vinula ze dveří ven na ulici a zdálo se, jako by se v místě pořádala veřejná ochutnávka zvláště vybraných lanýžů nebo snad začínal jakýsi utajený zápas v thajském boxu. Podle zachycených úryvků hovorů